

rozhoduje o zmateční stížnosti, takto: Obžalovanému se ukládá podle § 9 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 pokuta 200 Kč.

D ů v o d y:

Tvrzení ve zmateční stížnosti obžalovaného jsou nepravdivá a přímo vymyšlená. Zmateční stížnost jest proto považovati za svévolnou a podanou zřejmě jen k protahování věci. Bylo proto stěžovateli uložiti ve smyslu cit. ustanovení pokutu pro svévoli.

Čís. 3570.

Pro otázku kvalifikace zpronevěry jest rozhodnou cena předmětu a nikoliv výše zápůjčky, za niž byla svěřená věc dána do zástavy.

Předpoklad soudní bezúhonnosti a nepřipustnost jakéhokoli přihlížení k dotčenému rozsudku nastává jen zahlazením trestu (§§ 5, 6 zákona čís. 111/1928). Takové zahlazení jest cestou milosti možné (§ 12 zákona), nebylo však nařízeno rozhodnutím presidenta republiky ze dne 19. října 1928; jest proto i s hlediska § 2 zákona o podmíněném odsouzení přihlížeti k odsouzení amnestovanému podle onoho rozhodnutí.

Opravné podání vytýkající v části označené jako odvolání nesprávnost názoru, že podmíněné odsouzení je podle § 2 zák. čís. 562/1919 vyloučeno, ač odsouzený dostal všem podmínkám rozh. presidenta republiky z 19. října 1928, jest pokládati za zmateční stížnost (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, Zm I 235/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 22. listopadu 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák.

D ů v o d y:

Rozsudek soudu první stolice jest napaden jednak zmateční stížností ve výroku, že škoda zpronevěrou způsobená, přesněji, že cena zpronevěřených věcí činí více než 2.000 Kč, jednak zmateční stížností a odvoláním ve výroku, že se podmíněný odklad trestu nepovoluje. Stížnost uplatňuje v tom i onom směru důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. Onomu výroku vytýká rozpor se spisy, dovozujíc, že svědkyně P-ová sice potvrdila výši hodnoty zboží, které bylo stěžovateli zasláno, neudala však ani sama, v jaké výši trpí škodu, aniž byla výše skutečně způsobené škody bezpečně zjištěna. Hodnotu zpronevěry určuje prý částka, které je zapotřebí, aby poškozený nabyt zase svého majetku, a soud měl prý, jelikož byly P-ové vráceny zástavní listky, zjistiti peněz, který musila P-ová vynaložiti, by vyplatila své zboží, zastavené stěžovatelem, kterému bylo zboží svěřeno. Je zřejmo, že tyto vývody

nedoličují uplatňovaný zmatek, který záleží v nesprávné reprodukci obsahu listiny nebo soudní výpovědi v předpokladech skutkového závěru rozsudku, a lze ponechat stranou, že právní názor stížností uplatňovaný nemá opory v judikatuře zrušovacího soudu, který naopak vyslovil v rozhodnutí č. 1774 sb. n. s., že pro otázku kvalifikace zpronevěry jest rozhodnou **cena předmětu**, nikoliv výše zápůjčky, za niž byla svěřená věc dána do zástavy. Ve vývodech stížnosti bylo by shledati nanejvýše poukaz na zmatek neúplnosti, a i ten jen, kdyby byl správným právní názor jí uplatňovaný, a i pak jen tehdy, kdyby stížnost přesně a jednotlivě (§ 285, druhá věta tr. ř.) označila výsledky hlavního přelíčení, které poukazovaly k tomu, že součet částek, za které stěžovatel zastavil zboží P-ovou mu svěřené, nečiní více než 2.000 Kč, a byly rozsudkem opomenuty. Takové výsledky hlavního přelíčení však stížnost neuvádí a uvést ani nemůže; podle zprávy policejního ředitelství v Praze zněly zástavní lístky na zboží P-ové na částky, jejichž součet činil 3.900 Kč, a stěžovatel sám udal, že zastavil zboží (P-ové), na které znějí zástavní lístky u něho zabavené v ceně asi 4.000 Kč; cenu tohoto zboží označila soukromá účastnice bez námitek se strany obžalovaného 14.000 Kč a celkovou svou škodu, způsobenou jí obžalovaným, ocenila na 40.000 Kč; obžalovaný tento údaj nepopřel, takže ani nebylo třeba jeho správnost přezkoumávati (§ 173 tr. zák. a § 99 tr. ř.). Druhou výtkou zmateční stížnosti bude se obíráno později.

Vyslovuje v rozhodovacích důvodech, že podmíněný odklad výkonu trestu nebyl povolen, jelikož byl obžalovaný (rozsudkem okresního soudu na Král. Vinohradech ze dne 17. dubna 1928) odsouzen pro přestupek zpronevěry, správně též podvodu, spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných a doba pěti let od výroku o osvědčení ještě neuplynula, řídil se nalézací soud zřejmě názorem, že podmíněné odsouzení jest pro onen rozsudek podle § 2 zákona čis. 562/1919 vyloučeno, ač — jak z předpokladu dosavadní zachovalosti zřejmo — měl za to, že stěžovatel dostál všem podmínkám čl. II. (druhá věta) rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928. Opravné podání obžalovaného vytýká v části označené jako odvolání z výroku o nepodmíněnosti odsouzení rozsudku kromě jiného nesprávnost tohoto názoru, dovozujíc, že řečenou amnestií byl předchozí trest promínut s veškerými následky, takže jej nutno považovati za vůbec neexistující a nelze se ho dovolávati pro odepření podmíněného odkladu nového trestu. Tím uplatňuje obžalovaný věcně názor, že soud nalézací porušil závazný předpis § 2 zákona o podmíněném odsouzení, pokládav podmíněné odsouzení za vyloučeno, aniž tu byla podmínka zákonem samým stanovená; jest proto i v této části opravného podání spatřovati zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle čis. 11. § 281 tr. ř., jak blíže dovoděno zejména v rozhodnutích zrušovacího soudu, uveřejněných ve sbírce trestní pod čis. 249, 710, 1754, 2648, 2765, 3007. Stížnost je neodůvodněna. Obžalovaný je na omylu, maje za to, že předchozí trest přestal amnestií existovati. Rozhodnutí presidenta republiky vyslovuje v příslušné části jen, že se osobám, odsouzeným před 28. říjnem 1928 právoplatně k trestu na svobodě ne del-

šímu než jeden měsíc, jde-li o odsouzení podmíněné, promíjí — za další podmínky tam uvedené — trest s účinky § 1 zákona o podm. odsouzení. Účinek amnestie vyčerpává se tedy v prominutí zkušební lhůty nebo zbytku zkušební lhůty, pokud by ještě běžela po náhradě nebo zadostiučinění (podmínkám rozsudkem uloženým), a v tom, že již okamžikem této náhrady (nebo zadostiučinění) nastane předpoklad (stanovený § 1 zákona o podm. odsouzení jinak teprve pro dobu po uplynutí zkušební lhůty), že vinník nebyl odsouzen. Předpoklad ten není však naprostým odstraněním rozsudku a navrácením vinníka v předešlý stav bezúhonnosti. To plyne — nehledíc k tomu, že se trestní lístky o podmíněně odsouzených ani po jejich osvědčení nezničí, nýbrž jen přeřadí do jiného oddílu trestního rejstříku (§ 13, § 27 vl. nařízení čis. 198 sb. z. a n. z roku 1922) z ustanovení § 9, odst. 3 al. 3 zákona o podm. odsouzení (v doslovu zákona čis. 134 sb. z. a n. 1924), že se podávají zprávy o podmíněném odsouzení a a zasílají příslušné spisy po zkušební době soudu, zavede-li se trestní řízení proti podmíněně odsouzenému. Jest na bíledni, že se tak stane za tím účelem, by soud k podmíněnému odsouzení, třebaže se vinník již osvědčil, mohl přihlížeti v úvahách o trestu, zejména i s hlediska § 2 zákona o podmíněném odsouzení. Účinek, který chce míti odvolání spojený s amnestií, předpoklad soudní bezúhonnosti a nepřipustnost jakéhokoliv přihlížení k dotčenému rozsudku, nastává jen zahlazením trestu (srovnej §§ 5, 6 zákona čis. 111 z roku 1928). Takové zahlazení — ovšem i cestou milosti možné (viz § 12 zák.) — nebylo nařízeno rozhodnutím presidenta republiky, o které tu jde. Jest proto setrvati při správném názoru rozsudku, že podmíněný odklad trestu byl nepřipustný, a důsledkem toho zmateční stížnost zamítnouti i v tomto bodě. Tím je spolu rozhodnuto o zmateční stížnosti i v tom bodě, kde s hlediska čis. 5 § 281 tr. ř. vytýká rozsudku, že sice přiznává stěžovateli jako polehčující okolnost dosavadní jeho zachovalost, avšak opírá výrok, že se podmíněný odklad trestu nepovoluje, opačným tvrzením, že stěžovatel byl odsouzen pro přestupek zpronevěry. Neboť, shledáno-li, že rozsudek není zmatečným z důvodu čis. 11 § 281 tr. ř. nemůže k tomu cíli uplatňovaný zmatek formální vésti stížnost k úspěchu, ana věcná správnost rozhodnutí zmatkem podle čis. 11. napadeného nikterak nezávisí na vytýkané vadě formální. Zmateční stížnost bylo tudíž jako neodůvodněnou zavrhnouti (§ 288 odst. 1 tr. ř.).

Čís. 3571.

Trestní zákon označuje za účel vyhrůžky při vydírání vynucení konání, dopuštění neb opomenutí, při loupeži (spáchané pohrůzkou) zmocnění se cizí věci movité (její okamžité odnětí).

Rozdíl mezi skutkovými podstatami oněch zločinů záleží v tom, že zlo, jímž bylo pohroženo, hrozí u loupeže bezprostředně a okamžitě, u vydírání však teprve v budoucnu.

Skutková podstata zločinu loupeže podle § 190 tr. zák., spáchaného pohrůzkou, předpokládá takovou pohrůzku směřující proti životu nebo